

вращаamy отъ злото, защото повръжда и насъ самы и подобнытъ ни, които смы дължны да обычаamy като самы себе си. А за да ны ненапусни никога Источникътъ на доброто, т. е. Богъ, нека забравяamy, че кога какъ ни дойде на умъ нѣкоя лоша мысль. Богъ, Създателъ-тъ нашъ знае всякога и най-скрышиното на душѣтъ ни и сърдцето ни, и че той въ едно мигваніе на окото може да научи помислитъ ни и дѣяніята ни. *Богъ испытыва сърдца и утробы*, казува св. Писаніе. Той и Божій законъ ны задължава да-обычаamy доброто; а доброто обычаamy ный ако бѣдемъ покорни на Божіиѣ заповѣди и вършимъ добры работы.

Искате ли, сынко, да вы почитатъ челоуѣцитѣ и да вы обычатъ? — Най-голѣмата леснина за това е да имате добро поведеніе, и тогазы лицата ви и всичкытъ ви черты ще отражаватъ невинность-тъ на душитъ ви и благородны-тъ виирѣимущества. — Единъ мудръ челоуѣкъ казалъ, че едно тихо и ясно лице е като едно всегдашно прѣпоручително писмо. Тойзи мудръ челоуѣкъ съ тѣзи думы не е подразумѣвалъ никакъ естественнѣтъ красоти, но онуй хубавото причервяваніе отъ срамежливостъ, което е единственыйтъ бѣлѣгъ, че младыйтъ, на когото на лицето ся явява то, испытываа дължноститѣ си и сношеніята му съ добры и добродѣтельны челоуѣцы.

С л ѣ н ц е т о .

Слънце-то истича отъ къмъ Истокъ, и като истече и огрѣе става день. То осіява хълмоветъ, долинытъ, дѣбравы-тъ и полята, и отъ негово-то осіяніе всичко ся вижда пакъ съживено и развеселено.

Слънцето ни дава свѣтлинѣ и топлинѣ; то прави да никне трѣва за животнытъ, и жито за челоуѣцы-тъ и прави да узрѣватъ плодетъ на землиѣтъ.

Заритъ на слънце-то съ толкозы свѣтлы, щото никое око, освѣнь окото на орела, неможе да гледа срѣщу тѣхъ. По нѣкога то затуля свѣтлото си лице задъ тънky, бѣлы, като сребро, облацы и ный тогазы можемъ да погледаamy търкалестыйтъ му видъ.